

Zgodba.

Sprehajat se šlo je četvero možičkov, palec visokih, bradatih, poniglavih stričkov. Ej, dan je bil solnčen, in ptice so pele, čebele od cveta do cveta šumele. Četvero možičkov pa švigalo sèm, pa švigalo tja, vsak kamen privzdigale drobne ročice, vso travo obrcale urne nožice, in noskov rdečih četvero se je pogrezalo v čaše cvetične vsekrižem, čebelicam marnim v napoto, zamudo in škodo.

Pod regratom starim, širokim pa ždel je rogač — strahovač. Kot mračno železo je seval oklep v senci zeleni, v srcu je sklenil mračen naklep, oj klešman strahotni na preži!

„Svršk“ so hrustnile klešče iz bilja, in na glas je zavekal možiček: klešče so vlekle, ovbe, ga za škrice!

»Joj, ročno tovariši, na pomagajte!« In bratcev osupla trojica je slišala klice, premagala grozo in junaško v pomoč mu prišla je.

In komaj so, komaj oteli možička.

Trdé, da je rešil palčka pogibelji črne, bogme, krojaček! Z zanikarnim, le poslušajte, svojim šivanjem! Zakaj, če bi škrice bil bolje prišil mu na suknjo, vse štiri nemara užugal in zvlekel bi kleščnik bil v luknjo. Tako pa raztrgal je enemu le kamižolo, in bratcem junakom je — štrbunk! — pripravil med padcem le nekaj marog na hrbitišča in bunk.

Janko Polak:

Na sprehodu.

*To pri nas so lepa polja!
Kadar lan zavalovi,
kakor veletok mogočen
dolga njiva se mi zdi.*

*In v daljavi žitno polje
zdi se kosec mi morjá,
ki ga vetrec božajoči
ziblje in se ž njim igra.*

*In za poljem tem gozdovi
kot mogočen slap šumé,
ko v pramenih čez skalovje
vsipa spenjene vodé.*